

opusdei.org

Bibliografia del missatge per a l'Any Sacerdotal

Col·lecció de textos esmentats en la bibliografia que se suggereix en el missatge del Prelat per a l'Any Sacerdotal. Inclou enllaços a documents més extensos.

03/06/2009

SOLC (n. 499)

Afirmes que vas entenent de mica en mica el que vol dir “ànima sacerdotal”... No t'enfadis si et

contesto que els fets demostren que ho comprens només en la teoria. — Cada jornada et passa el mateix: al vespre, a l'examen, tot són desigs i propòsits; al matí i a la tarda, a la feina, tots són peròs i excuses.

Així es com vius el “sacerdoci sant, per oferir víctimes espirituals, agradables a Déu per Jesucrist”?

FORJA (n. 369)

Si actues —vius i treballes—de cara a Déu, per raons d'amor i de servei, amb ànima sacerdotal, encara que no siguis sacerdot, tota la teva acció adquireix un genuí sentit sobrenatural, que manté unida la teva vida sencera a la font de totes les gràcies.

ÉS CRIST QUE PASSA (n. 79)

El nostre Pare Déu ens ha donat, amb l'Ordre sacerdotal, la possibilitat que alguns fidels, en virtut d'una nova i

inefable infusió de l'Esperit Sant, rebin un caràcter indeleble en l'ànima, que els configura amb Crist Sacerdot, per actuar en nom de Jesucrist , Cap del seu Cos Místic. Amb aquest sacerdocí ministerial, que difereix del sacerdocí comú de tots els fidels essencialment i no amb diferència de grau, els ministres sagrats poden consagrar el Cos i la Sang de Crist, oferir a Déu el Sant Sacrifici, perdonar els pecats en la confessió sacramental, i exercir el ministeri d'adoctrinar la gent, *in iis quæ sunt ad Deum* , en tot i solament en allò que fa referència a Déu.

Per això el sacerdot ha de ser exclusivament un home de Déu, rebutjant el pensament de voler brillar als camps en què els resta cristians no necessiten ell. El sacerdot no és un psicòleg, ni un sociòleg, ni un antropòleg: és un altre Crist, Crist mateix, per atendre a les ànimes dels seus germans. Seria trist

que el sacerdot, basant-se en una ciència humana —que, si es dedica a la seva tasca sacerdotal, conrearà només a nivell d'aficionat i aprenent —, es cregués facultat sense més per pontificar en teologia dogmàtica o moral. L'únic que faria és demostrar la seva doble ignorància —en la ciència humana i en la ciència teològica—, encara que un aire superficial de savi aconseguís enganyar alguns lectors o oients indefensos.

És un fet públic que alguns eclesiàstics semblen avui disposats a fabricar una nova Església, traint Crist, canviant els fins espirituals —la salvació de les ànimes, una per una— per fins temporals. Si no resisteixen a aquesta temptació, deixaran de complir el seu sagrat ministeri, perdran la confiança i el respecte del poble i produiran una tremenda destrucció dins l'Església, entremetant-se a més a més,

indegudament, en la llibertat política dels cristians i dels resta homes, amb la consegüent confusió —es fan ells mateixos perillosos— en la convivència civil. L'Ordre Sagrat és el sagrament del servei sobrenatural als germans en la fe; alguns semblen voler convertir-ho en l'instrument terreno d'un nou despotisme.

SACERDOT PER A L'ETERNITAT

Sant Josepmaria Escrivà de Balaguer.
13-IV-73

Dies enrere, en celebrar la Santa Missa, em vaig deturar un breu instant per tal de considerar les paraules d'un salm que la litúrgia posava en l'antífona de la Comunió: *el Senyor és el meu pastor, no em manca res* [1]. Aquesta invocació em dugué a la memòria els versets d'un altre salm, que es recitava en la cerimònia de la Primera Tonsura: *el Senyor és la part de la meva heretat* [2]. El mateix Crist es posa a mans

dels sacerdots, que s'esdevenen així *administradors dels misteris* —de les meravelles— *de Déu* [3] .

Aquest proper estiu rebran els Sagrats Ordes mig centenar de socis de l'Opus Dei. Des de 1944 se succeeixen, com una realitat de gràcia i de servei a l'Església, aquestes promocions sacerdotals d'uns pocs socis de l'Obra. Tot i això, cada any hi ha gent que se n'estranyen. ¿Com és possible, es pregunten, que trenta, quaranta, cinquanta homes amb una vida curulla d'afirmacions i de promeses, estiguin disposats a fer-se sacerdots? Avui voldria exposar algunes consideracions, encara que corri el risc d'augmentar en aquestes persones els motius de perplexitat.

¿Per què sacerdot?

El sant Sagrament de l'Orde Sacerdotal serà administrat a aquest grup de socis de l'Obra, que compten

amb una valuosa experiència —tal vegada de molt temps— com a metges, advocats, enginyers, arquitectes o d'altres diversíssimes activitats professionals. Són homes que, com fruit del seu treball, estarien capacitats per aspirar a llocs més o menys rellevants en llur esfera social.

S'ordenaran per tal de servir. No pas per manar, no pas per lluir, sinó per lliurar-se, en un silenci incessant i diví, al servei de totes les ànimes. Quan siguin sacerdots no es deixaran pas endur per la temptació d'imitar les ocupacions i la tasca dels seglars, tot i que es tracti de feines que coneixen molt bé, perquè les han dut a terme fins ara i això els ha confirmat en una mentalitat laïcal que ja no perdran mai.

La seva competència en diverses branques del saber humà —de la història, de les ciències naturals, de

la psicologia, del dret, de la sociologia —, tot i que necessàriament formi part d'aquesta mentalitat laïcal, no els emmenarà pas a voler presentar-se com a sacerdots-psicòlegs, sacerdots-biòlegs o sacerdots-sociòlegs: han rebut el Sagrament de l'Orde per tal de ser, ni més ni menys, *sacerdots-sacerdots*, sacerdots cent per cent.

Probablement, de tantes questions temporals i humanes hi entenen més que molts seglars. Però, des que són clergues, callen amb alegria aquesta competència, per tal de seguir enfortint-se amb oració continuada, per a parlar només de Déu, a fi de predicar l'Evangelí i administrar els Sagraments. Aquesta és, si pot expressar-se així, la seva nova tasca professional, a la qual dediquen totes les hores del dia, que sempre resultaran poques: perquè cal estudiar constantment la ciència de Déu, orientar espiritualment tantes

ànimes, oir moltes confessions, predicar incansablement i resar molt, molt, amb el cor sempre posat al Sagrari, on hi és realment present Ell, que ens ha triat per a ser seus en un meravellós lliurament curull de joia, encara que vinguin contradiccions, que no manquen a cap criatura.

Totes aquestes consideracions poden augmentar, com us deia, els motius d'estranyesa. Alguns continuaran potser preguntant-se: ¿per què aquesta renúncia a tantes coses bones i netes de la terra, a tenir una ocupació professional més o menys llüida, a influir cristianament amb l'exemple en la societat des de l'àmbit de la cultura profana, de l'ensenyament, de l'economia, de qualsevol altra activitat ciutadana?

D'altres recordaran com avui, en no pocs indrets, serpenteja una notable desorientació respecte de la figura

del sacerdot; es xerra que cal cercar la seva *identitat* i es posa en dubte el significat que, en les circumstàncies actuals, aplega aquest lliurar-se a Déu en el sacerdocí. Finalment, també podrà sorprendre que, en una època en la qual poquegen les vocacions sacerdotals, en neixin entre cristians que ja havien resolt —gràcies a una tasca personal exigent— els problemes de col·locació i de feina en el món.

Sacerdots i seglars

Comprenc aquesta estranyesa, però no seria sincer si assegurés que la comparteixo. Aquests homes que, lliurement, perquè els dóna la gana —i aquesta és una raó molt sobrenatural—, abracen el sacerdocí, saben que no fan cap renúncia, en el sentit en el qual ordinàriament s'empra aquesta paraula. Ja es dedicaven —per la seva vocació a l'Opus Dei— al servei de l'Església i

de totes les ànimes, amb una vocació plena, divina, que els duia a santificar el treball ordinari, a santificar-se en aquest treball i a procurar, amb ocasió d'aquesta feina professional, la santificació dels altres.

Com tots els cristians, els socis de l'Opus Dei, sacerdots o seglars, tothora cristians corrents, s'inclouen entre els destinataris d'aquestes paraules de Sant Pere: *vosaltres sou un llinatge escollit, un sacerdoci reial, una nació santa, un poble adquirit per anunciar les meravelles d'aquell qui us ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable; vosaltres que en altre temps no éreu poble, i ara sou poble de Déu; vosaltres que no havíeu assolit misericòrdia, i ara heu assolit misericòrdia* [4] .

Una i la mateixa és la condició de fidels cristians, en els sacerdots i en els seglars, perquè Déu Nostre

Senyor ens ha cridat a tots a la plenitud de la caritat, a la santedat: *Beneït sigui Déu, Pare de Nostre Senyor Jesucrist*, que ens beneí amb tota mena de benediccions espirituals a dalt del Cel, en Crist, d'acord amb l'elecció que en Ell féu de nosaltres abans de la creació del món, per tal de ser sants i immaculats a la seva presència [5] .

No hi ha santedat de segona categoria: o existeix una lluita constant per estar en gràcia de Déu i ser conformes a Crist, el nostre Model, o desertem d'aquests combats divins. A tothom convida el Senyor, per tal que cadascú se santifiqui en el seu propi estat. A l'Opus Dei aquesta passió per la santedat —a desgrat de les errades i misèries individuals— no troba cap diferència en el fet de ser sacerdot o seglar; i, altrament, els sacerdots són només una petitíssima part, comparats amb la totalitat dels socis.

No es tracta, per tant, de cap renúncia, si es mira amb ulls de fe, quan s'arriba al sacerdocí; i arribar al sacerdocí no vol pas dir tampoc un coronament de la vocació a l'Opus Dei. La santedat no depèn pas de l'estat —solter, casat, vidu, sacerdot—, sinó de la personal correspondència a la gràcia, que a tots se'ns concedeix, per tal d'aprendre a allunyar de nosaltres les obres de les tenebres i per a revestir-nos de les armes de la llum: de la serenitat, de la pau, del servei sacrificat i joiós a tota la humanitat [6] .

Dignitat del sacerdocí

El sacerdocí comporta servir Déu en un estat que no és, en si mateix, ni millor, ni pitjor que d'altres: és diferent. Però la vocació del sacerdot apareix revestida d'una dignitat i d'una grandesa que res a la terra no supera. Santa Caterina de Siena posa

en boca de Jesucrist aquestes paraules: *no vull que minvi la reverència que s'ha de professar als sacerdots, perquè la reverència i el respecte que se'ls manifesta, no s'adreça pas a ells, sinó a Mi, en virtut de la Sang que jo els he donat a fi que l'administrin. Si no fos per això, hauríeu de dedicar-los la mateixa reverència que als seglars, i no pas més... No se'ls ha d'ofendre: ofenent-los, se m'ofèn a mi, i no pas a ells. Per això ho he prohibit, i he disposat que no admeto que siguin tocats els meus Crists [7] .*

Alguns s'afanyen a cercar, com diuen, la identitat del sacerdot. Que clares que resulten aquestes paraules de la Santa de Siena! ¿Quina és la identitat del sacerdot? La de Crist. Tots els cristians podem i hem de ser no ja *alter Christus* , sinó *ipse Christus* : altres Crists, el mateix Crist! Però en el sacerdot això es

dóna immediatament, de forma sacramental.

Per a la realització d'una obra tan gran —la de la Redempció—, Crist està present sempre en la seva Església, especialment en l'acció litúrgica. Està present en el Sacrifici de la Missa, ja sigui en la persona del ministre, «oferint-se ara pel ministeri dels sacerdots aquell mateix que llavors s'oferí en la Creu», ja sigui, sobretot, sota les espècies eucarístiques [8]. Pel Sagrament de l'Orde, el sacerdot es capacita efectivament per a prestar a Nostre Senyor la veu, les mans, tot el seu ésser; és Jesucrist qui, a la Santa Missa, amb les paraules de la Consagració, canvia la substància del pa i del vi en el seu Cos, la seva Ànima, la seva Sang i la seva Divinitat.

En això es fonamenta la incomparable dignitat del sacerdot.

Una grandesa prestada, compatible amb la meva poquesa. Jo demano a Déu nostre Senyor que ens doni a tots els sacerdots la gràcia de dur a terme santament les coses santes, de reflectir, també en la nostra vida, les meravelles de les grandeses del Senyor. *Els qui celebrem els misteris de la Passió del Senyor, hem d'imitar el que fem. I aleshores l'hostia ocuparà el nostre lloc davant de Déu, si esdevenim hosties nosaltres mateixos [9] .*

Si alguna vegada topeu amb un sacerdot, el qual, externament, no sembla pas viure d'acord amb l'Evangelí —no el judiqueu, el jutja Déu—, sapigheu que si celebra vàlidament la Santa Missa, amb intenció de consagrar, nostre Senyor no deixa pas de baixar a aquelles mans, tot i que siguin indignes. ¿Pot haver-hi més lliurament, més anorreament? Més que a Betlem i que al Calvari. ¿Per què? Perquè

Jesucrist té el cor oprimint pels seus afanys redemptors, perquè no vol que ningú no pugui dir que no l'ha cridat, perquè es fa el trobadís amb els qui no el cerquen.

És Amor! No hi ha cap altra explicació. Que curtes que es queden les paraules per a parlar de l'Amor de Crist! Ell es rebaixa a tot, ho admet tot, s'exposa a tot —a sacrilegis, a blasfèmies, a la fredor de la indiferència de tanta gent—, amb l'afany d'oferir, ni que sigui a un sol home, la possibilitat de descobrir els batecs d'un Cor que salta en el seu pit nafrat.

Aquesta és la identitat del sacerdot: instrument immediat i diari d'aquesta gràcia salvadora que Crist ens ha guanyat. Si es comprèn això, si s'ha meditat en el silenci actiu de l'oració, ¿com considerar el sacerdocí una renúncia? És un guany que no es pot avaluar. La Nostra Mare Santa

Maria, la més santa de les criatures —més que Ella, només Déu—, dugué Jesús al món una vegada; els sacerdots, el duen a la nostra terra, al nostre cos i a la nostra ànima, cada dia.: Crist ve per a nodrir-nos, per a vivificar-nos, per a ésser, ja des d'ara, penyora de la vida futura.

Sacerdoci comú i sacerdoci ministerial

Ni com a home ni com a fidel cristià el sacerdot no és pas més que el seglar. Per això és molt convenient que el sacerdot professi una pregona humilitat, per a comprendre com en el seu cas, també de manera especial, s'acompleixen plenament aquelles paraules de Sant Pau: *¿ què tens que no ho hakis rebut? [10]* . El que s'ha rebut... és Déu! El que s'ha rebut és poder celebrar la Sagrada Eucaristia, la Santa Missa —fi principal de l'ordenació sacerdotal—, perdonar els pecats, administrar altres

Sagraments i predicar amb autoritat la Paraula de Déu, dirigint els altres fidels en les coses que es refereixen al Regne del Cel.

El sacerdocí dels preveres suposa els Sagraments de la iniciació cristiana. Però es dona amb aquell Sagrament especial amb què els preveres, mitjançant la unció de l'Esperit Sant, són senyalats amb un caràcter específic i es configuren així al Sacerdocí de Crist, de tal manera que puguin actuar com en persona de Crist que és el Cap [11] . L'Església és així no pas per caprici dels homes, sinó per expressa voluntat de Jesucrist , els seu Fundador. El sacrifici i el sacerdocí estan tan units, per ordenació de Déu, que en tota llei, l'Antiga i la Nova Aliança, han existit tots dos. Havent, doncs, rebut l'Església Catòlica en el Nou Testament, per institució del Senyor, el sacrifici visible de l'Eucaristia, cal també confessar que en Ella hi ha un

nou sacerdoci, visible i extern, en el qual fou traslladat l'antic [12] .

En els ordenats, aquest sacerdoci ministerial se suma al sacerdoci comú de tots els fidels. Per tant, tot i que seria un error defensar que un sacerdot és més fidel cristià que qualsevol altre fidel, pot afirmar-se, en canvi, que és més sacerdot: pertany, com tots els cristians, a aquest poble sacerdotal redimit per Crist i està, a més, marcat amb el caràcter del sacerdoci ministerial, que es diferencia *gradualment i àdhuc essencialment [13]* , del sacerdoci comú dels fidels.

No comprenc els afanys d'alguns sacerdots per confondre's amb la resta de cristians, oblidant o descurant la seva específica missió en l'Església, aquella per a la qual han estat ordenats. Pensen que els cristians volen veure, en el sacerdot, un home qualsevol. No és veritat. En

el sacerdoci, volen admirar les virtuts pròpies de qualsevol cristià, i fins i tot de qualsevol home honrat: la comprensió, la justícia, la vida de treball —la tasca sacerdotal, en aquest cas—, la caritat, l'educació, la delicadesa en el tracte.

Però, amb tot això, els fidels pretenen que es destaquí clarament el caràcter sacerdotal: esperen que el sacerdot resi, que no es negui a administrar els sagraments, que estigui disposat a acollir tothom sense constituir-se en cap o militant de bàndols humans, siguin de la mena que siguin [14] ; que posi amor i devoció en la celebració de la Santa Missa, que s'assegui al confessional, que conhorti els malalts i els afligits; que adoctrini amb la catequesi els infants i els adults; que prediqui la Paraula de Déu i no pas qualsevol tipus de ciència humana la qual —tot i que la conegués perfectament— no seria la ciència que salva i emmena a

la vida eterna; que tingui consell i caritat amb els necessitats.

En una paraula: es demana al sacerdot que aprengui a no destorbar la presència de Crist en ell, especialment en aquells moments en els quals realitza el Sacrifici del Cos i de la Sang i quan, en nom de Déu, en la Confessió sacramental, auricular i secreta, perdona els pecats.

L'administració d'aquests dos Sagraments és tan capital en la missió del sacerdot que tota la resta ha de girar-ne a l'entorn. D'altres tasques sacerdotals —la predicació i la instrucció de la fe— no tindrien cap base si no anessin adreçades a ensenyar a tractar Crist, a trobar-se amb Ell en el tribunal afectuós de la Penitència i en la renovació incruenta del Sacrifici del Calvari a la Santa Missa.

Deixeu que em deturi, encara una mica més, en la consideració del Sant

Sacrifici: perquè si —per a nosaltres — és el centre i l'arrel de la vida del cristià, ho ha de ser de manera especial de la vida del sacerdot. Un sacerdot que, culpablement, no celebri cada dia el Sant Sacrifici de l'Altar [15] demostraria poc amor de Déu; seria com retreure a Crist que no comparteix el seu afany de Redempció, que no comprèn la seva impaciència per lliurar-se, inerme, com a nodriment de l'ànima.

Sacerdot per a la Santa Missa

Convé recordar, amb porfídiosa insistència, que tots els sacerdots, siguem pecadors o siguin sants, quan celebrem la Santa Missa no som nosaltres. Som Crist, que renova a l'Altar el seu diví Sacrifici del Calvari. *En el misteri del Sacrifici Eucarístic, on els sacerdots aconsegueixen la seva funció principal, es realitza constantment l'obra de la nostra redempció, i per això es recomana*

amb insistència la seva celebració diària, la qual, àdhuc quen no és possible la presència dels fidels, és una acció de Crist i de l'Església [16] .

El Concili de Trento ensenya que en la Missa es realitza, es conté i incruentament s'immola aquell mateix Crist que una sola vegada s'oferí Ell mateix cruentament a l'altar de la Creu... Una sola i la mateixa és, en efecte, la Víctima; i el qui ara s'ofereix pel ministeri dels sacerdots és el mateix que aleshores s'oferí a la Creu, essent diferent només la manera d'oferir-se [17] .

L'assistència o la manca d'assistència de fidels a la Santa Missa no altera en absolut aquesta veritat de fe. Quan celebren envoltats pel poble, em plau molt, sense necessitat de considerar-me president de cap assemblea. Sóc, d'una banda, un fidel com els altres; però sóc, per damunt de tot, Crist a l'Altar! Renovo incruentament el diví

Sacrifici del Calvari i consagro *in persona Christi* , representant realment Jesucrist , perquè li deixo el meu cos i la meva veu i les meves mans, el meu pobre cor, tantes vegades tacat, que vull que Ell purifiqui.

Quan celebros la Santa Missa amb la sola participació del qui m'ajuda, també allí hi ha poble. Sento amb mi tots els catòlics, tots els creients i també els qui no creuen. Hi són presents totes les criatures de Déu — la terra i el cel i el mar, i els animals i les plantes—, donant glòria al Senyor la Creació entera.

I especialment, diré amb paraules del Concili Vaticà II, ens unim en grau summe al culte de l'Església celestial, comunicant i venerant per damunt de tot la memòria de la sempre gloriosa Verge Maria, de Sant Josep, dels sants Apòstols i Màrtirs i de tots els sants [18] .

Jo demano a tots els cristians que resin molt per nosaltres, els sacerdots, a fi que sapiguem dur a terme santament el Sant Sacrifici. Els prego que mostrin un amor tan delicat per la Santa Missa que ens empenyi als sacerdots a celebrar-la amb dignitat —amb elegància— humana i sobrenatural: amb condícia en els ornaments i en els objectes dedicats al culte, amb devoció, sense pressa.

¿Per què pressa? ¿En tenen potser els enamorats, per acomiadar-se? Sembla que se'n van i no se'n van; tornen una i altra vegada, repeteixen paraules corrents com si les acabessin de descobrir... No us requi dur els exemples de l'amor humà noble i net, a les coses de Déu. Si estimem el Senyor amb aquest amor de carn —no en tenim d'altre—, no hi haurà pressa per acabar aquesta trobada, aquesta cita amorosa amb Ell.

N'hi ha que van calmosament, i no els sap greu d'allargar fins al cansament lectures, avisos, anuncis. Però, en arribar el moment principal de la Santa Missa, el Sacrifici pròpiament dit, es precipiten, contribuint així al fet que els altres fidels no adorin amb pietat Crist, Sacerdot i Víctima; ni aprenguin després a donar-li gràcies —amb pausa, sense atropellaments—, per haver volgut venir una altra vegada entre nosaltres.

Tots els afectes i les necessitats del cor del cristià troben en la Santa Missa, la llera millor: la que, per Crist, arriba al Pare, en l'Esperit Sant. El sacerdot ha de posar un afany especial a fi que tothom ho sàpiga i ho visqui. No hi ha cap activitat que pugui anteposar-se, ordinàriament, a aquesta d'ensenyar i fer estimar i venerar la Sagrada Eucaristia.

El sacerdot exerceix dos actes: un, principal, sobre el Cos de Crist veritable; l'altre, secundari, sobre el Cos Místic de Crist. El segon acte, o ministeri, depèn del primer, però no pas a l'inrevés [19]. Per això, el que hi ha de millor en el ministeri sacerdotal és procurar que tots els catòlics s'apropin al Sant Sacrifici cada vegada amb més puresa, humilitat i veneració. Si el sacerdot s'esforça en aquesta tasca, no restarà decebut, ni defraudarà les consciències dels seus germans cristians.

A la Santa Missa adorem, complint amorosament el primer deure de la criatura envers el seu Creador: adoraràs el Senyor, el teu Déu, i només a Ell serviràs [20]. No pas adoració freda, exterior, de servent: sinó íntima estimació i acatament, que és amor entranyable de fill.

A la Santa Missa trobarem l'avinentesa perfecta per a expiar pels nostres pecats i pels de tots els homes: a fi de poder dir, amb Sant Pau, que estem complint en la nostra carn allò que resta per patir a Crist [21]. Ningú no camina tot sol pel món, ningú no ha de considerar-se deslliurat d'una part de culpa en el mal que es comet damunt la terra, conseqüència del pecat original i també de la suma de molts pecats personals. Estimem el sacrifici, cerquem l'expiació. Com? Unint-nos en la Santa Missa a Crist, Sacerdot i Víctima: sempre serà Ell qui carregui amb el pes imponent de les infidelitats de les criatures, de les teves i de les meves.

El Sacrifici del Calvari és una mostra infinita de la generositat de Crist. Nosaltres —cadascun— som tothora molt interessats; però a Déu Nostre Senyor no li sap greu que, en la Santa Missa, posem davant d'Ell totes les

nostres necessitats. ¿Qui és que no té coses per demanar? Senyor, aquesta malaltia... Senyor, aquesta tristesa... Senyor, aquella humiliació que no sé suportar pel teu amor... Volem el bé, la felicitat i l'alegria de les persones de casa nostra; ens oprimeix el cor la sort dels qui pateixen fam i set de pa i de justícia; dels qui experimenten l'amargor de la solitud; dels qui, a l'acabament de llurs dies, no reben un esguard d'afecte ni un gest d'ajut.

Però la gran misèria que ens fa patir, la gran necessitat a la qual volem posar remei és el pecat, l'allunyament de Déu, el risc que les ànimes es perdin per tota l'eternitat. Emmenar els homes a la glòria eterna en l'amor de Déu: aquesta és la nostra aspiració fonamental en celebrar la Missa, com fou la de Crist en lliurar la seva vida al Calvari.

Avesem-nos a parlar amb aquesta sinceritat al Senyor, quan baixa,

Víctima innocent, a les mans del sacerdot. La confiança en l'auxili del Senyor ens donarà aquesta delicadesa d'ànima, que es tradueix sempre en obres de bé i de caritat, de comprensió, d'entranyable tendresa amb els qui pateixen i amb els qui es comporten artificialment fingint una satisfacció buida, tan falsa que ben aviat se'ls converteix en tristor.

Que agraïm, finalment, tot allò que Déu Nostre Senyor ens concedeix, pel fet meravellós que se'ns lliuri Ell mateix. Que vingui al nostre pit el Verb encarnat!... Que es tanqui, en la nostra petitesa, qui ha creat cels i terra! ... La Verge Maria fou concebuda immaculada per tal d'hostatjar Crist en el seu si. Si l'acció de la gràcia ha de ser proporcional a la diferència entre el do i els mèrits, ¿no hauríem de convertir tot el nostre dia en una Eucaristia contínua? No us allunyeu del temple tan bon punt heu rebut el Sant

Sagrament. ¿Tant important és el que us espera, que no podeu dedicar al Senyor deu minuts per a dir-li *gràcies* ? No siguem mesquins. Que l'Amor amb amor es paga.

Sacerdot per a l'eternitat

Un sacerdot que viu d'aquesta manera la Santa Missa —adorant, expiant, impetrant, donant gràcies, identificant-se amb Crist—, i que ensenya els altres a fer del Sacrifici de l'Altar el centre i l'arrel de la vida del cristià, demostrarà realment la grandesa incomparable de la seva vocació, aquest caràcter amb el qual està segellat, que no perdrà per tota l'eternitat.

Sé que em compreneu quan us afirmo que, al costat d'un sacerdot així, s'hagi de considerar un fracàs —humà i cristià— el capteniment d'alguns que es comporten com si haguessin de demanar excuses pel fet de ser ministres de Déu. És una

dissort, perquè els duu a abandonar el ministeri, a mimetitzar-se de seglar, a cercar una segona ocupació que de mica en mica suplanta la que es pròpia per vocació i per missió. Sovint, en fugir de la tasca de tenir cura espiritual de les ànimes, tendeixen a substituir-la per una intervenció en camps propis dels seglars —en les iniciatives socials, en la política—, apareixent aleshores aquest fenomen del *clericalisme*, que és la patologia de la veritable missió sacerdotal.

No vull acabar amb aquesta nota fosca, que pugui semblar pessimisme. No s'ha pas esvanit, en l'Església de Déu, l'autèntic sacerdoci cristià; la doctrina és immutable, ensenyada pels llavis divins de Jesús. Hi ha molts milers de sacerdots arreu del món que responen com cal, sense espectacle, sense caure en la temptació de tirar per terra un tresor

de santedat i de gràcia, que ha existit en l'Església des del principi.

Assaboreixo la dignitat de la finor humana i sobrenatural d'aquests germans meus, escampats per tota la terra. És de justícia que ja ara es vegin envoltats per l'amistat, l'ajut i l'afecte de molts cristians. I quan arribi el moment de presentar-se davant de Déu, Jesucrist anirà al seu encontre, per tal de glorificar eternament els qui, en el temps, actuaren en el seu nom i en la seva Persona, vessant amb generositat la gràcia de la qual eren administradors.

Retornem altra vegada, amb el pensament, als socis de l'Opus Dei que seran sacerdots el proper estiu. No deixeu de pregar per ells, a fi que siguin sempre sacerdots fidels, pietosos, doctes, entregats, alegres! Encomaneu-los especialment a santa Maria, la qual extrema la seva

sol·licitud de Mare amb els qui
s'afanyen per a tota la vida a servir
de prop el seu Fill, Nostre Senyor
Jesucrist , Sacerdot Etern.

.....

[1] Ps 22, 1; antífona de la Comunió, a
la Missa del Dissabte de la quarta
setmana de Quaresma.

[2] Ps 15, 5.

[3] 1 C 4, 1.

[4] 1 Pe 2, 9-10.

[5] Ef 1, 3-4.

[6] Cf. Rm 13, 12.

[7] Santa Caterina de Siena, *Diàleg* ,
cap. 116;cf. Ps 104, 15.

[8] Concili Vaticà II, Constitució
Sacrosanctum Concilium , 7; cf.
Concili de Trento, *Doctrina sobre el
santíssim sacrifici de la Missa* , cap. 2.

[9] Sant Gregori el Gran, *Diàleg* , 4, 59.

[10] 1 C 4, 7.

[11] Concili Vaticà II, Decret *Presbyterorum Ordinis*, n. 2.

[12] Concili de Trento, *Doctrina sobre el sagrament de l'Orde* , cap. 1. Denzinger-Schön. 1764 (957).

[13] Concili Vaticà II, Constitució dogmàtica *Lumen gentium* , n. 10.

[14] Cf. concili Vaticà II, Decret *Presbyterorum Ordinis*, n. 6.

[15] Cf. *Ibidem*, n. 13.

[16] *Ibidem*. [17] Concili de Trento, *Doctrina sobre el santíssim Sacrifici de la Missa*. Denzinger-Schön. 1743 (940). [18] Cf. concili Vaticà II, Constitució dogmàtica *Lumen gentium* , n. 50.

[19] Sant Tomàs, *S. Th.* , *Supl* , q. 36, a. 2 ad 1.

[20] Dt 6, 13; Mt 4, 10.

[21] Cf. Col 1, 24.

LUMEN GENTIUM (n. 10. Constitució dogmàtica del concilio Vaticà II)

El Crist Senyor, Pontífex triat d'entre els homes (cf. He 5,1-5), ha fet del nou poble un reialme i un sacerdocí per a Déu Pare (cf. Ap 1,6; 5,9-10).

Efectivament, els batejats són consagrats fins al punt d'esdevenir una casa espiritual i un sacerdocí sant per la nova naixença i la unció de l'Esperit Sant, per tal que, en tota acció de l'home cristià, ofereixin sacrificis espirituals i proclamïn les meravelles d'Aquell que els ha cridat de les tenebres a la seva llum admirable (cf. 1Pe 2,4-10). Que tots els deixebles del Crist, doncs, bo i perseverant en l'oració i lloant Déu (cf. Ac 2,42-47), s'ofereixin ells

mateixos com a víctimes vivents, santes, agradables a Déu (cf. Rm 12,1), que arreu del món donin testimoni del Crist i també donin raó, als qui la demanin, de la seva esperança en la vida eterna (cf. 1 Pe 3,15).

Aquest sacerdoci comú dels fidels i el sacerdoci ministerial o jeràrquic, per bé que es diferenciïn essencialment i només en el grau, s'ordenen l'un a l'altre, ja que tots dos participen, cadascun a la seva manera, de l'únic sacerdoci del Crist. El sacerdoci ministerial, amb els seus poders, forma i regeix el poble sacerdotal, celebra el sacrifici eucarístic personificant Jesucrist i l'ofereix a Déu en nom de tot el poble; i els fidels participen en l'oferiment de l'Eucaristia en virtut del seu sacerdoci reial, que també exerceixen en rebre els sagraments, en la pregària i l'acció de gràcies, amb el testimoniatge de la seva vida,

amb l'abnegació i amb un amor
eficaç.

PRESBYTERORUM ORDINIS. Concili
Vaticà II (link) PASTORES DABO
VOBIS. Joan Pau II (link) HOMILIES
I DISCURSOS. Benet XVI (link)

**SACERDOTES PARA UNA NUEVA
EVANGELIZACIÓN. Àlvaro del
Portillo.**

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca/article/bibliografia-del-
missatge-per-a-lany-sacerdotal/](https://opusdei.org/ca/article/bibliografia-del-missatge-per-a-lany-sacerdotal/)
(13/04/2026)